

Η λαϊκίστικη «επιδημία» στην πολιτική με πρώτο θύμα την Εθνική μας Παιδεία (Γράφει ο Θεόκλητος Ρουσάκης)

Είναι γεγονός ότι αισθανόμαστε υπερήφανοι όταν μεταξύ των άλλων αναφερόμαστε στα επιτεύγματα των αρχαίων ημών προγόνων. Κορυφαία επιπόηση, μεταξύ των άλλων επιτευγμάτων, σχεδόν πάντα, θεωρούμε την επιπόηση του θεσμού της Αθηναϊκής Δημοκρατίας στη διακυβέρνηση της Πόλεως – Κράτους. Μιας Δημοκρατίας βέβαια που στη λειτουργία της διέφερε σημαντικά από τη Δημοκρατία όπως την εννοούμε σήμερα. Μεταξύ των άλλων διαφορών, το καθεστώς της δουλοκτησίας, τα σχεδόν ανύπαρκτα δικαιώματα των γυναικών, ενώ η ύπαρξη αποικιών ήταν παράγοντας ισχύος και οικονομικής ευάρειας των Πόλεων - Κρατών. Πέραν αυτών όμως, στην λειτουργία της Αθηναϊκής Δημοκρατίας ήταν έντονη η παρουσία των **δημαγωγών**, τους οποίους έντονα σατίριζε τόσο κοινωνικά όσο και πολιτικά ο Αριστοφάνης με τις κωμωδίες του.

Βέβαια η δημαγωγία μπορεί να νομιμοποιείται ηθικώς ή να είναι ακόμα και θετικός παράγοντας, εάν είναι ενσωματωμένη στα πλαίσια μιας ευρύτερης στρατηγικής πολιτικών μεταρρυθμίσεων και αν ακολουθεί ένα στέρεο σκεπτικό για πολιτική αλλαγή και επίλυση των προβλημάτων.

Η μετεξέλιξη όμως του όρου στον **σύγχρονο λαϊκισμό**, ίσως αναδεικνύει τον χειρότερο εσωτερικό εχθρό μιας υγιούς Δημοκρατίας, καθ' όσον λειτουργεί σταθερά ως συνεκδοχή κάθε πολιτικού δεινού. Σύμφωνα με το **«Χρηστικό Λεξικό»** της Ακαδημίας Αθηνών, **«λαϊκισμός είναι η πολιτική πρακτική παραπλάνησης, κολακείας και εφησυχασμού του λαού, καθώς και παροχής διευκολύνσεων με σκοπό την καθοδήγηση και χειραγώγησή του.»**

Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής μεθοδολογίας στην ενάσκηση της εξουσίας είναι ο πολίτης να **«νεκρώνεται» πνευματικά**, να **«ναρκώνεται» η κρίση του** αλλά και να **«μηδενίζεται» κάθε αντίστασή του** στην άθλια μεθόδευση της ποδηγέτησής του. **Γίνεται άβουλος υπήκοος που μόνο τυπικά έχει το δικαίωμα της πολιτικής επιλογής.** Ένα από τα εμφανέστερα προς τούτο ιστορικά παραδείγματα είναι ο λαϊκίστικος πολιτικός λόγος του Χίτλερ και η απήχηση που είχε στον γερμανικό λαό.

Κύριο εργαλείο του λαϊκιστή πολιτικού, τα ΜΜΕ. Με την δημαγωγική τηλεπολιτική τους, επέβαλαν στον πολιτικό λόγο να γίνει «ρηχός», «ξύλινος», γρήγορος, συνθηματικός, επιφανειακής προσέγγισης, **με κυρίαρχο στοιχείο τον εντυπωσιασμό.** Η **ανέξοδη υποσχესιολογία, η κολακεία και το «εμπόριο ελπίδων»** προς τους πολίτες εμφανίζουν τον λαϊκιστή κομματάρχη που στηρίζουν πολιτικά, ως τον **«από μηχανής Θεό»**, τον μόνο ικανό για την επίλυσή τους.

Δυστυχώς ο λαϊκισμός που υπονομεύει το μέλλον της Πατρίδας μας, έχει ως πρώτο στόχο τη διάβρωση της Παιδείας μας. Τούτο διότι οι Κυβερνήσεις θεωρούν την Παιδεία ως ένα **εν δυνάμει εξουσιαστικό εργαλείο**, αποτελεσματικότερο ίσως και από τα ΜΜΕ. Ας θυμηθούμε μόνο τις πρόσφατες παρεμβάσεις στο χώρο αυτό, **όπως**

τις συνεχείς αλλαγές στο νόμο για τα ΑΕΙ που αφορούν στα προγράμματα σπουδών, στις εξετάσεις, στις ρυθμίσεις για τους αιώνιους φοιτητές, στη συμμετοχή των φοιτητών στην επιλογή των διοικήσεων των Πανεπιστημίων κλπ. Αποφάσεις και νόμοι που ψηφίζονται αβασάνιστα, που δεν συνάδουν με ευνομούμενη χώρα όπου η Εθνική Παιδεία θα έπρεπε και θα μπορούσε να είναι η «αιχμή του δόρατός» της, για την πρόοδο της χώρας. Αποφάσεις και νόμοι που θεσπίζονται, φαίνονται ως «γραμμάτια προς εξόφληση» στο βωμό της προεκλογικής ψηφοθηρίας και υποσχυσιολογίας, που όμως «θυσιάζουν» τις ελπίδες της χώρας που είναι το μέλλον των νέων μας,

Η εικόνα «ξέφραγου αμπελιού» των Πανεπιστημίων, όπου διαδραματίζονται ανεξέλεγκτες καταστάσεις ανομίας κακουργηματικού χαρακτήρα, δυστυχώς αφήνουν τις Κυβερνήσεις διαχρονικά απαθείς ή χλιαρά παρεμβαίνουσες. Ο σκοπός προφανής, να μη δημιουργήσουν την έντονη δυσφορία των ιδεοληπτικών και μπαχαλάκηδων, αδιαφορώντας για το κόστος που έχει αυτή η ανεξέλεγκτη κατάσταση, τόσο στην οικονομία, όσο και στο επίπεδο σπουδών των φοιτητών.

Πρόσφατα στην τελευταία Συνταγματική Αναθεώρηση δεν κατέστη δυνατόν να καταργηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος, που αφορά στην απαγόρευση ίδρυσης Ιδιωτικών Πανεπιστημίων, εξ' αιτίας των συμπλεγματικών αριστερών ιδεοληψιών των κομμάτων της αντιπολιτεύσεως. Η κορύφωση βέβαια του λαϊκισμού στην Παιδεία, ήταν όταν στις πρόσφατες εθνικές εκλογές που ο ΣΥΡΙΖΑ υποσχέθηκε την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση με κατάργηση της ελάχιστης βάσης εισαγωγής. Αποφάσεις πάντοτε προς την κατεύθυνση της μετριότητας και της ήσσονος προσπάθειας για τους σπουδαστές, στους οποίους πρέπει πάντα η πολιτική ελίτ να είναι αρεστή και επομένως επιλέξιμη στις επόμενες εκλογές.

Είναι προφανές ότι η νοοτροπία που επικρατεί τις τελευταίες δεκαετίες στο Υπουργείο Παιδείας, εδράζεται στον κομματικό λαϊκισμό και στην αριστερή ιδεοληψία. Μια ιδεοληψία που θεωρεί ότι η μείωση της πνευματικής προσπάθειας των μαθητών θα κάνει τις σπουδές πιο ελκυστικές για τους μαθητές – φοιτητές. Μια ιδεοληψία που όμως διαπλάθει μόνο ανεύθυνους δικαιωματιστές, χωρίς υποχρεώσεις και ευθύνες και αποτελεί βέβαια διεθνή πρωτοτυπία στο χώρο της Παιδείας.

Στο πλαίσιο αυτής της ιδεοληψίας, πρώτος στόχος η Ελληνική Γλώσσα. Η **Ν.Δ το 1976** με Υπουργό Παιδείας τον κ. Ράλλη **καταργεί την καθαρεύουσα, το 1982** επιβάλλεται η **μονοτονική γραφή** της γλώσσας από την Κυβέρνηση του **ΠΑΣΟΚ** κατά τρόπο σκανδαλώδη, αιφνίδιο, απροετοίμαστο και αντισυνταγματικό. Και η χαριστική βολή δίνεται από τους **ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ**, με τον Υπουργό Παιδείας κ. Φίλη, που δήλωνε το **2016**, ότι «**η διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση είναι παρά φύσιν, ενώ εκείνος, αφού κατ' αρχάς θα επιθυμούσε την πλήρη κατάργησή τους, προτείνει την δραστική μείωση των ωρών διδασκαλίας τους.**» Στο ίδιο μήκος κύματος η πρώην Υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ κυρία Ρεπούση να υποστηρίζει ότι **τα Αρχαία Ελληνικά είναι μια νεκρή γλώσσα. Μια νεκρή γλώσσα**

που όμως διδάσκεται σε όλα τα μεγάλα Πανεπιστήμια της Ευρώπης, Αμερικής και της Ασίας.

Ενώ οι Κυβερνήσεις εναλλάσσονται στην εξουσία, ο λαϊκισμός ως **«εθνική πολιτική»** διακομματικά καλά κρατεί. Αποτέλεσμα αυτού, όλο και περισσότεροι λειτουργοί της Παιδείας να **«συντονίζονται»** στη νοοτροπία της λαϊκίστικης συμπεριφοράς τόσο μεταξύ τους, όσο και προς τους μαθητές. **Τούτο διότι ο λαϊκισμός ως χαμαιλέων προσαρμόζεται σε κάθε περιβάλλον.** Ο λόγος είναι απλός. Η επαγγελματική τους υστεροφημία για την επαγγελματική τους επάρκεια, εξαρτάται εν πολλοίς, από την γνώμη που θα διαμορφωθεί γι' αυτούς κυρίως από τους μαθητές και τους γονείς τους. Όμως οι μαθητές αλλά και οι περισσότεροι γονείς, ως ελάχιστα υποψιασμένοι είναι εύκολοι στην παραπλάνηση. Έτσι η μίμηση από άπειρους κυρίως εκπαιδευτικούς, νεανικών και κυρίως εφηβικών συμπεριφορών, όπως τρόπος ενδυμασίας, λεξιλόγιο, κατάργηση της χρήσης του πληθυντικού ευγενείας, είναι μερικές από τις πρακτικές που **«χτίζουν» το πρώτο προφίλ του πετυχημένου «σύγχρονου εκπαιδευτικού.....».**

Ακολουθούν οι αντιπαιδαγωγικές πρακτικές προκειμένου να γίνει ο εκπαιδευτικός αρεστός. Η **ευνοϊκή βαθμολόγηση, η άρνηση ή κατάργηση αξιολογήσεων, η λιγότερη εργασία στο σπίτι, η υπερβολική ελαστικότητα έως ατιμωρησία σε περιπτώσεις παραβίασης των κανόνων της σχολικής συμπεριφοράς και υποχρεώσεων, συμπληρώνουν το προφίλ του «σύγχρονου εκπαιδευτικού.....»,** που ορίζεται δυστυχώς ακόμα από τα λαϊκίστικα υποκειμενικά στοιχεία.

Συμπερασματικά, στην Πατρίδα μας η λαϊκίστικη «επιδημία», ως πολιτική πρακτική από Κυβερνήσεις, κόμματα, διανοούμενους και ΜΜΕ, είναι διαρκώς παρούσα. Η δε κρίση των τελευταίων ετών ανήγαγε τον λαϊκισμό σε κυρίαρχο πολιτικό φαινόμενο και σε κάποιες περιπτώσεις, ως μια νεο-καθεστωτική λογική. Μια λογική που εξ αντικειμένου φλερτάρει με τον αυταρχισμό, ενώ είναι προς αναζήτηση στην πολιτική πρακτική, η λεπτή χρυσή γραμμή ανάμεσα στη νοσηρή νοοτροπία του χαμαιλεοντισμού και στο πνεύμα της ρήσης του Δ. Σολωμού, να θεωρούμε εθνικό, ότι είναι αληθές.